

дозволяє детальніше і наочно надавати теоретичний матеріал. Цей вигляд роботи може бути використаний при вивченні техніки рухів, при поясненні правил ігор. Створення флеш-презентацій і відеороликів з комплексами загально розвиваючих вправ можуть стати помічниками вчителів. На уроках також можливе проведення тестування з метою перевірки і закріплення знань учнів

Електронні освітні ресурси, також дозволяють учням удома детальніше познайомитися з вивченою темою на уроці, знайти необхідні вправи для вдосконалення своїх фізичних якостей і поповнити багаж своїх знань в області фізичної культури і здорового способу життя.

Технологія рівневої диференціації може бути застосована по наступних напрямках:

- завдання з врахуванням рівня підготовки;
- облік не лише досягнутого результату, але і динаміки змін;
- розподіл учнів на медичні групи з врахуванням стану здоров'я;
- окремі завдання для учнів спеціальної медичної групи;
- для звільнених від занять, розробленні теми рефератів;
- залучення учнів на додаткові заняття різними видами спорту і участі у змаганнях.

Технологія особово-орієнтованого навчання передбачає розвиток особових (соціально значимих) якостей учнів за допомогою учбових предметів. На початку навчального року виявити рівень фізичної підготовленості за допомогою тестів і стан здоров'я (за даними медичних карт).

Особистісно-орієнтований і диференційований підходи важливі для учнів, як з низьким, так і з високими результатами в області фізичної культури.

Низький рівень розвитку рухових якостей – не успішність учнів по фізичній культурі.

Високий рівень розвитку рухових якостей – не цікаво на уроках з фізичної культури.

Вміст особово-орієнтованого навчання – це сукупність педагогічних технологій диференційованого навчання руховим діям, розвитку фізичних якостей, формування знань і методичних умінь і технологій управління освітнім процесом, що забезпечують досягнення фізичної досконалості.

Висновки. Фізична культура – це потужний засіб не тільки фізичного вдосконалення та оздоровлення, але також і виховання соціальної, трудової, творчої активності учнів.

Ефективність фізичного виховання забезпечується комплексним використанням традиційних і новітніх засобів фізичного виховання. Існуючі оздоровчі технології приваблюють різноманітністю своїх засобів та новизною.

Література

1. Денисенко Н.Ф. Оздоровчі технології в освітньому процесі / Дошкільне виховання. – 2004. - № 12.

2. Аксьонова О.П. Наука бути здоровим. Програма формування фізичної культури учнів початкової школи. Запоріжжя, 2005.

3. Туяхова В.В. Використання інноваційних технологій на уроках фізичної культури. Стаття. Освіта.ua 2015.

О. Янович, Т.В. Хома

Реалізація принципів фізичного виховання в основній школі

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

Сьогодні заклади освіти спрямовують свою діяльність на формування ключових та спеціальних компетентностей. У цьому процесі в основній школі важливе значення надається, з-поміж інших предметів, фізичній культурі.

Фізична культура є складовою частиною загальної культури суспільства, спрямована на зміцнення здоров'я, розвиток фізичних, морально-вольових та інтелектуальних якостей людини з метою гармонійного формування її як особистості. Серед завдань визначено такі: формування загальних уявлень про фізичну культуру, її значення в житті людини, збереження та зміцнення здоров'я, фізичного розвитку; розширення рухового досвіду, вдосконалення навичок життєво необхідних рухових дій, використання їх у повсякденній та ігровій діяльності; розширення функціональних можливостей організму дитини через цілеспрямований розвиток основних фізичних якостей і природних здібностей; формування ціннісних орієнтацій щодо використання фізичних вправ як одного з головних чинників здорового способу життя; формування практичних навичок для самостійних занять фізичними вправами та проведення активного відпочинку; формування високих моральних якостей [2].

Реалізація завдань можлива за умов дотримання дидактичних загальних та специфічних принципів навчання. Серед дидактичних виокремлюють такі: цілеспрямованість навчального процесу, науковість змісту навчання й виховання, систематичність, послідовність, доступність, урахування вікових та індивідуальних особливостей тощо [4].

Під «принципами» у теорії фізичного виховання розуміють найзагальніші теоретичні положення, які об'єктивно відображають сутність та фундаментальні закономірності навчання, виховання та всебічного розвитку особистості [3, с. 10].

Узагальнюючи наукові розвідки (Г. Безверхня, О. Чичкан, М. Кость, М. Пічугін, Г. Грибан, В. Романчук) щодо теорії та методики фізичного виховання, визначено принципи: принцип гуманістичної орієнтації; принцип пріоритету потреб, мотивів та інтересів особистості; принцип всебічного розвитку особистості; принцип оздоровчої спрямованості; принцип індивідуалізації; принцип зв'язку фізичного виховання з іншими видами діяльності і зайнятості людей [3, с. 8].

Дещо іншу класифікацію пропонує О. Шалар: принцип виховуючого і розвиваючого навчання; принцип свідомості (зв'язку з життям, з виробництвом); принцип наочності; принцип активності (ініціативи і творчості); принцип доступності (індивідуального підходу); принцип систематичності і послідовності (наочності, поступовості); принцип міцності (повторності, циклічності) [5].

У своїй основі запропоновані принципи сприяють реалізації комплексу навчальних, оздоровчих і виховних завдань.

Система принципів фізичного виховання реалізується через застосування у кожній конкретній ситуації як традиційних, так й інноваційних методів та прийомів, в процесі яких у здобувачів освіти відбувається активізація сприймання, засвоєння фізичних вправ, посилення інтересу до занять фізичною культурою, оволодіння міцними і систематизованими знаннями, вміннями і навичками в галузі фізкультурної діяльності. Серед них виокремлюємо метод фізичної вправи, як один з основних. Крім нього визначають ігровий та змагальний, вербальні та метод наочності.

У позаурочній діяльності реалізація принципів фізичного виховання має місце у процесі організації різноманітних видів конкурсів, змагань спортивних програм, як-от: «Веселі старти», «Найкмітливіший», «Малі олімпійські ігри», «Великі перегони»; організація і проведення «Дня здоров'я» з виїздом на природу, свята до Дня фізичної культури і спорту, Дня Європи, тенісних, футбольних і волейбольних турнірів; організація спортивних флешмобів та інші.

Отже, нами розглянуто принципи фізичного виховання, що впливають із завдань предмету «Фізична культура» і передбачають добірку як традиційних, так й інноваційних методів навчання.

Література

1. Безверхня Г. В. Педагогіка фізичного виховання / Г. В. Безверхня. – Умань, 2013. – 72 с.
2. Навчальна програма з фізичної культури для загальноосвітніх навчальних закладів 5–9 класи (затверджена наказом МОН від 23.10.2017 №1407) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://imzo.gov.ua/osvita/zagalno-serednya-osvita-2/navchalni-prohramy-5-9-klasy-naskrizni-zmistovi-iniji/fizychna-kultura-naskrizni-zmistovi-liniji>.
3. Фізичне виховання у схемах [навчально-методичний посібник] / О. А. Чичкан, М. М. Кость. – Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2011. – 104 с.
4. Фіцула М.М. Педагогіка: Навчальний посібник для студентів вищих педагогічних закладів освіти / М.М.Фіцула. – К., 2002. – 528 с.
5. Шалар О. Г. Практикум з педагогіки фізичного виховання: Навчально-методичний посібник / О. Г. Шалар – Херсон: ПП Вишемирський В. С., 2015. – 142 с.

Примітка. У статтях та матеріалах конференції збережено орфографію, пунктуацію та стилістику авторів.